

רות סגל עם בתה נעמי ובנה השחקן יונתן הפירסום הגדול ביותר: להיות אמה של מומו

מתחילים להסתכל עליי אחרת, להת- ייחס אליי ככבוד. אמא של יונתן סגל, מומו היפה מאסקימו-לימון!"

ליונתן קשה נורא עם התרמית של היפיוף, הפרפר. הוא בחור מאוד מוכי שר, מאוד חכם. עכשיו הוא עסוק ב- כתיבת תסריט. אסקימו לימון הוא הצלחה אדירה בכל העולם וגם הכניס לו כסף, אבל הוא משלם ביוקר על התרמית עד היום.

אני לא עשיתי אף פעם דברים בשביל כסף, אני אולי קצת סנובית, מפונקת, אבל אני לא מוכנה להתכוונת. בכל זאת, כשמגיעה מדי חודש המשכורת העלובה מהתיאטרון, אני חושבת שנהגתי בטימוס. פעם פנו אליי מבנק, לעשיית סרט-פרסומת לבתי-קולנוע. ממש התחלחלתי! אני, בסרט-פרסומת? אנשים ייצאו באמצע, כי כבר ראו את זה? כל-כך נעלבתי.

כיום אני מצטערת. למה לא שאלתי אפילו מה התנאים?

חייתי במשך שנים בחו"ל, ושם שחקנים לא מתביישים להופיע בשביל כסף, גם בפירסומות. אני, לעומת זאת, נהגת במכונת מודל 70.

ככה זה גם במיכונים: אני לא מוכנה, לא מסוגלת, ללכת לאודישן (מיבחן). נכון שזאת מעין התנשאות, אחרי מה שעשיתי ועברתי.

למדתי דראמה בבית-ספר בטורונטו. טו, לא נעים לומר, אבל הייתי תלמידה מצויינת. היתה שם מחלקה מאוד מי פותחת לדראמה בטלוויזיה המקומית. הם קיבלו את שמות הבוגרים עם ה- ציונים. הציונים שלי היו הגבוהים ביותר. אז פשוט ישבתי בבית וחיכיתי להצעות שיתחילו לזרום.

יום אחד הסתבר לי ששאר הבוגרים מצטלמים, מתרוצצים בין מפיקים,

טיפלתי בזה בהצגה קודמת שלי, אשה לבד. גם אז ניסו כולם להסיק מכך על החיים הפרטיים שלי, אבל אז הייתי נשואה. מאוד נשואה. אני זוכרת שתמיד חשבו שאשה לבד זה משהו שמריח כישלון. עד היום די חושבים ככה. זה לא פייר.

אני לא מייחסת חשיבות למיטמכים. אשה יכולה להיות לבד ולקיים מעי- רכות-ייחסים עם גברים.

הראשונה להשתגע

לם הדבר החדש הזה, שנשים יולדות מחוץ לנישואים, הוא נהי- דר. פשוט מאוד: אשה שלא מוצאת את הגבר הנכון — עושה ילדים גם בלי זה. אני גם לא שוללת נשים שלא רוצות ילדים. את הילדים שלי גידלתי בכיף, ואני שמחה בהם עד היום. זה הפריע לי כשחקנית. אוהו!

אני מתה על הילדים שלי וחושבת שהם אנשים מעניינים, אבל אני יכולה להבין שאדם לא רוצה את כל הבלאגן הזה.

פעם לא היתה לי גישה כזאת נוחה לדברים. יכול להיות, כעצם כטוח, שהעבודה על ההצגות — כפרט האישי יותר — היותה מעין תראפיה לגביי. עורה לי להשתנות, להכיר את עצמי, להתחזק, אפילו להיחשף כמו עכשיו.

זה לא שאני מפתרת מחשיפה, אבל אין לי תודעה תיקשורתית. נקשרת לדברים פרטיים אני מאוד רגישה. גם אחרי כל-כך הרבה שנים במיקצוע — לא משתריינים. אף פעם לא משתריינים.

ויש גם הבעיה המיוחדת, שחיפה זו עיר קטנה. בעיית מה גידו.

חמישים פלוס-מינוס

פנויה להצעות — שם כל-כך לא מחמיא — הוא שמה של הצגת- היחיד של השחקנית הוותיקה רות סגל. בישראל, המנוהלת נשיטת החבר'ה, שבה כולם מכירים את כולם, היו רבים חושבים פעמיים בטרם היו נחשפים במשך ששתיים תחת כותרת כזאת, במיוחד אם מדובר באשה.

רות סגל היא אשה סקסית, שאפעת חיוניות. היא מתגוררת בדירה נאה בחיפה, בה הכל עוד יותר מוכר ומישפחתי. היא לא חשבה הרבה על משמעות השם. היא עסקה בחזרות קשות על ההצגה. התרכזו במשימה: לרתק קהל במשך ערב שלם. לבדה. להצלחה יש גם צדדים פחות סימפאטיים. במקביל להתלהבות ממישחקיה המשכנע, היוצא מהלב, החלו הלשוניות הרעות לטפטף: מה הפלא, הרי היא משחקת את עצמה: פנויה להצעות מספר על שחקניות בסביבות החמישים. כנילה של סגל, המאבדת בעיקבות מאורע כלשהו את זיכרונה ומנסה, במשך ההצגה, לשחזר את זהותה. במהלך החיפוש היא משילה עוד קליפה ועוד קליפה, ונזכרת שבעלה השאיר אותה על הכביש ונטש אותה לטובת בלונדית צעירה.

גם בעלה לשעבר של סגל נשוי כיום לאשה צעירה יותר, בלונדית. מה לעשות, ההקבלה מתבקשת. היה אולי קל יותר לייחס את העוצמה של ההצגה לעובדה הביוגראפית, מאשר לעובדה הפשוטה שסגל היא שחקנית נפלאה. בראיון רדיופוני, בסוף השבוע, ניסה המראיין לשבור את הכיוון האמנותי של השיחה ולמלוש לתחום העסיסי האישי. יש משהו אישי בהצגה שלך? שאל בתיאבון גדול. סגל, המתרחקת מפולחן ההיחשפות, עשתה את עצמה כלא מבינה. המראיין חזר שנית על השאלה. סגל שיחקה אותה שנית, הפטירה משהו בנוסח: בכל תפקיד שאתה עושה יש משהו אישי..."

ההקבלה הביוגראפית היא פשטנית מדי. אבל קיימת הקבלה עמוקה יותר, כך התרשמתי, בין סגל האשה לבין דמות האשה שאותה היא מגלמת. גם במציאות וגם על הבימה סגל היא אשה בגיל. חמישים פלוס-מינוס. כפי שהיא חוזרת על כך שוב ושוב במהלך ההצגה. היא בשלב של התכוננות עצמית: מי היא, כאשה? איזה סוג של אשה?

במהלך השיחה הממושכת עימי, הודתה כי מסרים רבים שיש בהצגה — עימות סמוי בין נשים בגילים שונים, מושג האשה הנבגדת, הפגנת-שרירים נגד המין הגברי — היא לא התכוונה להעביר במודע, אבל יכול להיות שהם עברו בתת-מודע, יכול להיות, הודתה, שזאת הדרך שלה להתמודד עם הדברים שנחתו עליה, כלשונה.

הבלונדית הצעירה, או, המבוגרת המיסכנה" מפריעות לה. היא לא התכוונה להשתמש בהן. מה עוד שההקבלה לחייה הפרטיים מעוררת בה רתיעה. לכן החליטה. במהלך השיחה עימי, לשנות את הטקסט בנוגע לצעירה שלמענה נטש אותה בעלה, וללבוש שימלה יותר מחמיאה במשך ההופעה. סגל — שחקנית ותיקה, המוכרת יותר, למרבה האירוניה, כאמו של מומו היפה מאסקימו-לימון — מגדירה עצמה כאשה חזקה. אני קלטתי דווקא אשה רגישה ביותר, ממש שברירית, אולי לא בנויה להתמודד עם כל הספיחים סביב ההצגה האישית-חושפנית שהיא מעלה.

רות סגל עם גינתר גראם את רוב הטקסטים להצגה כתבו גברים

לוקחות את זה יותר כבד. גם כי ההצגה היא על שחקנית בגיל הזה, וגם כי זהו גיל של סיכוס-ביניים, בחינה אישית אצל אשה.

ככה זה אצלי, בכל אופן: הילדים גרלו, יצאו מהבית, התגרשתי, יש לי גבר חדש.

אבל גם נשים צעירות מגיבות בחודרות על החומר, לא ככעס. באה אלי שחקנית צעירונת בסוף אחת ההופעות וכמעט בכתה כששאלה אותי: "מה, זה מה שמככה ליי?"

זה עם מרתק, נשים. איזה סוג של אשה אני? אשה חזקה? יש לי תרמית כזאת לפחות, של מציאותית, חזקה, אחת עם המון כוחות. לכן, עם כל הסיפורים שנחתו ונחתים עליי, אני תמיד אומרת: אני הראשונה שאשבר, שאשתגע!

שורצים באולפניהטלוויזיה. רצתי גם אני הצטלמתי ו... הרגשתי נורא לא טוב. הרגשתי כמו זונה. אני חזרתי לשבת בבית.

רק במיקרה ראה אותי איזה כימאי טלוויזיה ונתן לי צ'אנס, ככה החלה הקריירה שלי.

ברור שלא יכולתי להרשות לעצמי להתנהג ככה לוא הייתי גוועת כרעב, צריכה לפרנס את עצמי בכל מחיר. זה חלק מזה שאני אשה.

לא מיקרי שבחרתי להתעסק בהפי- קות על נשים. אני מאוד מודה עם הגורל הנשי. נורא מעניינת אותי הקי- שת הרחבה של סוגי הנשים — מקלאפטה, דרך קוקטית, דומינאנטית ועד לנכנעת.

חוזק מזה, אני עצלנית. לא בא לי להתאמץ. חנופה וכיכורים סביב עיתונאים — אני פשוט לא יודעת איך עושים את זה. זה נראה לי מבחוח איום ונורא. כמה שזה מצחיק, כמה שנים ישבתי על הבימה, קורה לי פעם שאני יושבת עם אנשים מחוץ לחוגים של התיאטרון. הם אפילו לא מכירים אותי. מתייחסים אליי כמו אל אשה בת חמישים פלוס-מינוס, כמו שאני אומרת בהצגה.

לא, אין לי בעיות עם זה. השינוי העיקרי הוא שכשהייתי צעירה — רצתי, בניתי קריירה, גידלתי מישפחה. לא היה זמן לחשוב. היום אני יותר מנתחת, עושה חושב- ביים, שואלתי מי אני? מה אני? בכל אופן, ברגע שמגלים שיש לי בן שקוראים לו יונתן סגל — אוהו, אז